

[Lilli Gyldenkilde]

Nej, man kan ikke selv vælge. Det er just det, folk synes er fuldstændig tåbeligt. De får anvist et arbejde, som de skal tage, og de går på arbejde og er glade for at gå på arbejde – allerhelst ville nemlig næsten alle helst have arbejde og slet ikke have arbejdsløshedsunderstøttelse. Jeg taler heller ikke for, at flest muligt skal have arbejdsløshedsunderstøttelse; jeg taler for, at flest muligt skal i arbejde, men det kommer de ikke i denne regerings tid. Vi er fuldstændig enige om, at det allerbedste er, at folk har en arbejdsplads. Når de ikke har det, men får anvist et deltidsarbejde, som de tager, selv om de står tilmeldt som fuldtidsledige og gerne vil have fuldtidsarbejde, så forekommer det altså folk mærkværdigt – og hr. Svend Åge Petersen må da give mig ret i, at det er mærkværdigt – at man sammenlagt, når man går på arbejde halv tid og får supplerende dagpenge, går hjem med mindre løn end den, der ikke har fået anvist arbejde.

Man må da kunne begribe, at folk synes, at dette er fuldstændig tåbeligt, hvilket det i øvrigt også er, og derfor bør det laves om.

Henrik Toft (V):

Fra Venstres side skal jeg ikke lægge op til den helt store debat på dette tidspunkt af aftenen om dette forslag til folketingsbeslutning. Der er sagt mange ord allerede, og jeg kan tillutte mig en del af arbejdsministerens. Der ville være brug for at gå helt anderledes i dybden, hvis vi skulle ændre ved de forhold, som der her er tale om. Det kunne der ganske givet være gevaldig god grund til at gøre, men jeg synes ikke, vi skal gøre det på grundlag af dette forslag, for det er ensidigt rettet mod arbejdsgiverne.

Derfor afviser Venstre dette forslag til folketingsbeslutning.

Kirsten Lee (RV):

Supplerende dagpenge har jo været til diskussion i lang tid, og man må beundre den ildhu, hvormed både arbejdsministeren og fru Lilli Gyldenkilde kaster sig ud i yderligere diskussioner på denne bevægende dag. Det tyder på, at sundhedstilstanden og robustheden hos politikere her i landet i hvert fald ikke fejler noget, og det synes jeg er glædeligt.

Dette her med supplerende dagpenge involverer jo Folketinget og arbejdsmarkedets parter, og i Det Radikale Venstre spørger vi egent-

lig, hvorfor Socialdemokraterne ikke fik det med i finanslovsaftalen. Det ville have været naturligt, hvis man mente noget alvorligt med det, for dér var arbejdsmarkedets parter også indblandet, og da det jo er en ekstra belastning for statskassen, synes vi faktisk, at det skulle have været drøftet i den forbindelse.

Det Radikale Venstre har længe ønsket at gøre noget ved, at ledige, der påtager sig kortvarige job som f.eks. et lærervikariat af nogle timers varighed, skal gå ned på supplerende dagpenge til dimittendsats. I nogle tilfælde betyder det jo, som det har været fremført her, at man ligefrem skal have penge med på arbejde. Det kan folk altså ikke forstå, og det er en straf for de mennesker, der påtager sig det arbejde, de kan få, selv om det kun er arbejde af nogle få timers varighed.

Vi har flere gange rejst problemet over for regeringen, og vi vil meget gerne være med til at se på det igen. Men vi mener ikke, at der skal lovgives om den øvrige del af forslaget. Det er spørgsmål, som i høj grad hænger sammen med aftaler på arbejdsmarkedet.

Glistrup (FP):

Når hr. Kaj Poulsen og fru Lilli Gyldenkilde tidligt søndag morgen tøffer hen til bageren for at få deres to overkryddere og ene liter sød, ville de nok blive noget pikerede, hvis bageren sagde: Hov, nu skal I betale for 3 kryddere og 1½ l af det hvide guld. Men det er jo præcis det samme, de to uheldige helte, der har fremsat dette forslag, vil have af arbejdsgiverne. De vil have, at arbejdsgiverne skal betale for en vare, de ikke har fået, at arbejdsgiveren skal betale for mere end det arbejde, han har aftaget. Og det er da aldeles horribelt. En arbejdsgiver skal betale for det arbejde, han har fået, og en arbejder skal have løn for det arbejde, han har udført, hverken mere eller mindre.

Men så har de to forslagsstillere opdaget, at skal de skaffe sig et flertal for det her, skal de gerne have lokket Fremskridtshusarerne ind i deres landsundergravercirkus. Og så siger de: Kan I da ikke se, at det her er et forslag om at spare på skatteydernes udgifter, og det må man da kunne få flertal for i dette Folketing. Det lyder særdeles romantisk at høre fra det par, at man pludselig er blevet bekymret for, hvilke udgifter skatteyderne har.